

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w sprawie **A. C. (1)**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 22 września 2015 roku, sygn. akt II K 80/15

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;
2. przyznać od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. H. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu złotych sześćdziesięciu groszy) – w tym podatek VAT - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez obrońcę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 września 2015 r., Sąd Okręgowy w Koszalinie umorzył postępowanie z wniosku A. C. (1) o wydanie wyroku łącznego. Uzasadniając powyższe wskazał, iż zgodnie z dyspozycją zawartą w art.19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, art.85 k.k. w nowym brzmieniu nie ma zastosowania do kar orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Z akt sprawy II K 80/15 oraz aktualnej karty karnej skazanego wynika, iż wobec A. C. (1) nie wydano żadnego wyroku skazującego po dniu 1 lipca 2015 roku, w związku z czym wobec skazanego nie mają zastosowania znowelizowane przepisy w zakresie kary łącznej, a w przedmiotowej sprawie należało rozważyć możliwość wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 r. I tak z analizy akt sprawy wynika, iż Sąd Okręgowy w Koszalinie orzekł już merytorycznie w sprawie tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym (sygn. akt II K 66/05), w której wydał wyrok łączny wobec skazanego (obejmujący kary orzeczone w sprawach II K 1406/97, II K 500/98, II K 411/99, II K 537/02, II K 71/01 i II K 75/02), i o sygn. akt II K 29/09, w której umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego (odnośnie spraw II K 300/98, II K 452/92 i II K 113/89) z uwagi na brak podstaw

do orzeczenia kary łącznej. Tym samym prawomocne rozstrzygnięcia wydane w sprawach II K 66/05 i II K 29/09 korzystają z powagi rzeczy osądzonej określonej w art.17§1 pkt 7 kpk. Oznacza to, iż niedopuszczalne jest prowadzenie ponownego postępowania w sprawie tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym, a z chwilą stwierdzenia występowania tej negatywnej przesłanki procesowej Sąd zobligowany jest umorzyć postępowanie. Ponadto wspomnieć należy, że Sąd Okręgowy w Koszalinie rozpoznając składane już wcześniej przez skazanego wnioski o wydanie wyroku łącznego, w sprawach o sygn. akt II K 129/10, II K 34/11, II K 48/13 i II K 127/13, na podstawie art.17§1 pkt 7 kpk, umarzał te postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Odnosząc się natomiast do wniosku skazanego o uchylenie wyroku łącznego wydanego w sprawie II K 66/05 i wydanie nowego wyroku łącznego Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z art. 575§2 kpk wydanie nowego wyroku łącznego możliwe jest jedynie wtedy, gdy choćby jeden z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego ulega uchyleniu lub zmianie. Wówczas wyrok łączny traci moc, a sąd w miarę potrzeby wydaje nowy wyrok łączny. Jednakże w przedmiotowej sprawie taka przesłanka nie zaistniała.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany wskazując, iż nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, iż „nie ma prawnych podstaw do wydania wyroku łącznego, gdyż są uchwały Sądu Najwyższego co do wydania nowego wyroku łącznego, nawet z dalekiej przeszłości i w całości już odbyte kary oraz istnieje przepis o odstąpieniu od art. 85 k.k.”. Nadto podniósł, iż „sądy w Rzeczypospolitej Polskiej niewspółmiernie orzekają kary łączne”. Równocześnie stwierdził, iż skoro sąd umarza jego wnioski, to „prosi o to by ponownie rozpoznano sprawę i przywrócono mu dwie kary po 25 lat pozbawienia wolności”. Nadmieniał także, iż został skazany na podstawie pomówień.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż słusznym jest stanowisko Sądu meriti, iż w przypadku skazanego zastosowanie mają stare przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. W przypadku skazanego nie było bowiem żadnego nowego skazania po dniu 1 lipca 2015 r., które to rodziłoby konieczność zastosowania nowych przepisów. W tej więc sytuacji prawidłowo Sąd I instancji uznał, iż w sprawie wystąpiła negatywna przesłanka procesowa, a to powaga rzeczy osądzonej. Zgodnie bowiem z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone. Przesłanka ta ma zastosowanie także w przypadku postępowania o wydanie wyroku łącznego, gdy przedmiotem wcześniejszej oceny sądu orzekającego w kwestii wydania wyroku łącznego były skazania objęte wszystkimi tymi samymi wyrokami, które mają być przedmiotem obecnego postępowania. Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wskazał, że aby mówić o powadze rzeczy osądzonej w sprawie o wydanie wyroku łącznego, sprawa musi dotyczyć nie tylko tej samej osoby, ale również dokładnie tych samych wyroków jednostkowych obejmujących te same czyny (zob. wyrok SN z dnia 3 października 2005 r., sygn. V KK 151/05, Prok. i Pr. 2006/2/8). Z taką zaś sytuacją mamy niewątpliwie do czynienia w rozważanej sprawie. Skoro w niniejszym przedmiocie i przy obecnym stanie faktycznym wielokrotnie wypowiadały się już sądy i to różnych instancji, a od tego czasu nie ujawniło się jakiegokolwiek nowe skazanie, które miałoby wpływ na kwestię łączenia orzeczonych wobec skazanego wcześniejszym wyrokiem kar jednostkowych, to zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że w przedmiotowej sprawie zaistniała powaga rzeczy osądzonej, a tym samym wystąpiła negatywna przesłanka określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. wykluczająca ponowne procedowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości podzielił wywody przedstawione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu powyższej wskazanego postanowienia i do nich się odwołuje.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny pragnie zwrócić uwagę na treść art. 427 k.p.k., który stanowi, iż skarżąc powinien wskazać zaskarżone rozstrzygnięcie lub ustalenie, sformułować zarzuty stawiane rozstrzygnięciu lub ustaleniu, a

także podać czego się domaga. Natomiast w znaczącej części pisma skazany uprawia polemikę z rozstrzygnięciem, bez stawiania konkretnych i jasnych zarzutów popartych logiczną argumentacją, bowiem za taką nie można uznać twierdzenia, iż „w Rzeczypospolitej Polskiej sądy niewspółmiernie orzekają wyroki łączne”, gdyż skarżący w zakładzie karnym spotkał się z kilkoma osobami, które również były skazane na dwie kary po 25 lat pozbawienie wolności, a którym to nie orzeczono kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności. Równocześnie nie jest rolą sądu w niniejszym postępowaniu odpowiadanie na zapytania „czy w tym przypadku skazany może pozwać sądy do Trybunału Praw Człowieka w S.”, a tym bardziej ocena prawidłowości przeprowadzanych wobec skarżącego postępowań karnych.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację, Sąd Apelacyjny po kolejnym zbadaniu podstaw do wydania wyroku łącznego utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

O kosztach obrony udzielonej z urzędu w przedmiotowym postępowaniu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 14 pkt 5 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U 02.163.1348 z późn. zm.)